

ganske sikkert deles af alle Danske, angaaende Udviklingen af Forholdet mellem Danmark og Island, nemlig Fremme af en virkelig Realforbindelse i den kommende Tid mellem de to Folk.

Foss: Jeg er taknemmelig for den Bekræftelse, som fremgaar af den ærede Flertalsordførers Udtalelser, og som i øvrigt var for saa vidt overflødig, af den Opfattelse, vi har fra konservativ Side: at der ingen Uenighed er i den danske Rigsdag om det Maal, som ved disse Forhandlinger skal naas. Derimod er der en Uenighed mellem de 3 andre Partier og os om Midlerne dertil, og det er dette, som har ført til, at vi ikke kan slutte os til Flertallets Indstilling. Vi tror ikke, at de Midler, man nu vælger, er egnede til at føre til det Maal, som er fælles for os begge. Vi tror, at de er uheldige, og vi frygter af den Grund for, at Resultatet af denne Rejse ikke vil svare til, hvad det burde være. Vi er af den Formening, at denne Udsendelse til Reykjavik er et Fejlgreb, og det er Grunden til, at vi ikke kan stemme for Forslaget, saaledes som det foreligger.

Piper: Naar jeg har begæret Ordet, er det for at fremsætte en Berigtigelse af en Udtalelse, som det er meddelt mig at den højtærede fungerende Statsminister har fremsat i det andet høje Ting. Efter denne Meddelelse skulde den højtærede fungerende Statsminister have udtalt, at den Resolution, der i sin Tid blev udstedt angaaende det islandske Flag paa det islandske Søterritorium, var billigt og sanktioneret af de forskellige politiske Partier, og at Partiformændene havde faaet den Opgave at gaa til deres Partier og skaffe Bekræftelse derpaa. Hvis den højtærede Minister har udtalt dette i det andet høje Ting — og det forudsætter jeg — eller har udtalt, at denne politiske Handling var sanktioneret fra Partiformændenes Side, maa jeg protestere derimod. Maaske den højtærede Minister vil kunne oplyse, ved hvilken Lejlighed en saadan Sanktionering af denne politiske Handling har fundet Sted?

Den fungerende Statsminister (Brandes): Den ærede Ordfører for Mindretallet (Foss) bemærkede nu, at han fandt „det Middel“, som var valgt til at bevare Rigets Enhed i Spørgsmaalet Island—Danmark, uheldigt. Midlet er Forhandling. Det ærede Medlem kan dog neppe mene,

at der overhovedet er noget andet Middel end Forhandling. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem tilføjede: Forhandling i Reykjavik. Ikke des mindre har det konservative Partis Ordfører i Folketinget sagt, at man i og for sig var villig til at gaa ind paa, at Forhandlingen fandt Sted i Reykjavik. Det forekom mig heller ikke, at den ærede Ordfører for Mindretallet her var uenig med ham deri. Altsaa, det er ikke det, at Forhandlingerne skal føres i Reykjavik, som er det afgørende, og det er vel heller ikke det, at man overhovedet skal føre Forhandlinger. Det er Tidspunktet, det ærede Medlem finder uheldigt, og det er det, at der ikke gives Forhandlingerne en bestemt begrænset Fuldmagt. Naar denne Fuldmagt ikke kan opnaas, saaledes som det ærede Mindretal ønsker, den skal affattes, saa melder det konservative Folkeparti sig helt fra og vil ikke være med til at gøre et Forsøg paa at fæstne Rigets Enhed gennem en saadan Forhandling.

Jeg har i det andet Ting — jeg skal gøre denne Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) — sagt, at om islandske Sager og Spørgsmaal var der altid af de vekslende Ministerier ført Forhandlinger med Partiformændene, idet man samtidig havde anmodet dem om at meddele, hvad de ansaa for fornødent, til deres Parti. Jeg har som Partiformand — jeg har haft den Ære at være Formand for det da ikke saa store, som det er nu, radikale Parti i Landstinget — for Landstingets radikale Venstre, og senere som Minister — jeg tror, jeg tør sige det med Sikkerhed — deltaget i alle de Forhandlinger, der er førte om islandske Spørgsmaal. Partiformændene har altid været sammenkaldte, de har været sammenkaldte af Ministeriet Berntsen, af Ministeriet Zahle, man har givet dem Meddelelse om, hvorledes Sagerne laa, og hvilke Beslutninger man agtede at tage. Det har været den fastslaaede Praksis her paa Rigsdagen, idet man fra alle Sider ogsaa var enig om, at det var ikke muligt at føre offentlig Forhandling derom. Hvorfor det ikke var muligt, behøver jeg neppe at komme ind paa; hele Forholdet mellem Island og Danmark, saaledes som det nu har udviklet sig, saaledes som det er formet gennem Lovbestemmelser, var en Art Hindring for, at man kom til offentlig Forhandling om saadanne Enkeltspørgsmaal her paa Rigsdagen. Jeg maa overfor det ærede Medlem hævde, at dette har været Praksis. Jeg har gentagne Gange selv været til Forhandling som Partiformand,